

1

O visez adesea pe Carmel. În visele mele merge întotdeauna cu spatele.

În ziua în care s-a născut era zăpadă. O lumină argintie se arcuia prin fereastră în timp ce o țineam în brațe.

După ce a mai crescut, începusem s-o alint „micuța mea copilă verde“. Nu-mi puteam imagina ca ea să trăiască în altă parte decât la țară. Părul ei creț cu fir gros era ca broderia unui geam spart sau ca o păpădie.

— Arăți de parcă ai fi fost trasă cu spatele printr-un gard viu, îi spuneam.

Și ea zâmbea. Își închidea ochii fluturând din gene, iar pleoapele pline de vinișoare mov semănau cu niște fluturi.

— Nu-mi vine greu să-mi închipui, zicea într-un târziu, lingându-și buzele.

Mă uit pe fereastră și aproape că o pot vedea mergând pe cărare, spre școală, îmbrăcată în colanții care-i făceau picioarele să pară niște acadele de cireșe. Lipsa ei mă face să mă simt de parcă mi-a tăiat cineva gâtul.

În noaptea asta o voi visa din nou, sunt sigură. O simt în lumina apusului, stând în picioare pe ramurile fagului și strigând. Dar noaptea, în visul meu, ea va merge înapoi, spre casă – sau poate departe de casă? –, așa că nu se apropie niciodată.

Hainele ei erau, de cele mai multe ori, o dezordine totală. Turul pantalonilor de iarnă îi ajungea până la genunchi, așa că mergea ca un pinguin. Gulerul uniformei de școală ieșea pe o parte și intra pe sub bluză pe cealaltă parte. Dar mintea ei funcționa altfel: știa ce simt oamenii. Când a părăsit-o soțul, Sally a venit la mine în bucătărie și a băut tequila în timp ce încercam să o consolez. Sare, lămâie verde și alcool pentru un soț pierdut. Carmel ni s-a alăturat și i-a trecut două degete prin părul șaten, făcându-i masaj pe scalp. Sally a început să geamă și și-a lăsat capul pe spate.

— Doamne, Dumnezeule, Carmel, unde ai învățat să faci asta?

— Sst! Nicăieri, a șoptit și a continuat masajul.

Asta se întâmpla chiar înainte să dispară în ceață.

Crăciun, 1999. Obrajii copiilor se îmbujoraseră de frig și de bucurie în timp ce ieșeau pe poarta școlii. Pentru mine, toți păreau niște mici trolci în comparație cu Carmel. M-am întrebat atunci dacă fiecare părinte avea asemenea gânduri. Trebuia să mergem spre casă pe cărări de țară și aproape se întunecase.

Se făcuse frig când am pornit la drum, iar zăpada delimita drumul. Strălucea în lumina amurgului și ne arăta calea. Mi-am dat seama că îmi încleștasem mâinile în buzunare, îngrijorată din cauza Crăciunului și a lipsei banilor. Când mi-am scos mâinile din buzunare și mi-am desfăcut pumnii, Carmel rămăsese puțin în spate și am putut să o aud cum mormăie.

— Te rog să te grăbești, i-am strigat, nerăbdătoare fiind să nu mai stau în frig și să ajung acasă.

— Îți dai seama, mama, că nu voi fi întotdeauna alături de tine, a zis ea cu o voce subțire.

Poate inima mea trebuia să înghețe atunci. Poate ar fi trebuit să mă întorc să o iau pe sus și să o duc acasă. Să o țin încuiată într-o fortăreață sau într-un turn. Încuiată cu o cheie de aur pe care să o înghit, așa încât să fie nevoie să mi se taie burta înainte să fie găsită. Dar, bineînțeles, m-am gândit că vorbele ei nu înseamnă nimic.

— Ei bine, deocamdată ești lângă mine.

M-am întors. Părea mult în urma mea. Forma capului ei era la fel ca vârfurile gardurilor vii care creșteau de-o parte și de alta a drumului.

— Carmel?

O dâră lungă de respirație înghețată a trecut pe lângă mâneca hainei mele.

— Aici sunt.

Câteodată mă întreb dacă atunci când o să mor voi arăta liniștită. Preschimbată într-o bufniță și zburând noaptea deasupra câmpurilor, planând peste garduri vii și poteci întunecate. Ridicând fumul coșurilor cu mișcarea aripilor mele în timp ce trec pe deasupra lor. Sau aş sta cu ea în vârful fagului, jucându-ne? Spionându-i pe cei care locuiesc în casa noastră și urmărindu-i cum vin și pleacă. Poate i-am striga și i-am face să se arunce de la etaj.

Eram mame singure, aproape ca un bărbat, cum a glumit odată una dintre noi. Ne făcuserăm un grup din solidaritate cu situația noastră. Mă gândesc acum că poate nu a fost bine pentru Carmel să fie în preajma acestui grup de femei cu flăcări în priviri. Am petrecut multe seri adunate în jurul mesei din bucătărie povestind, bârfind, *apoi el, apoi el, apoi el*. Toate eram rănite într-un fel sau altul, cu inimile învinețite. Mai puțin Alice, care avea vânătași adevărate. După ce Carmel a dispărut – ah, la câteva luni după –, Alice a venit la mine.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Trebuie să-ți spun ceva, mi-a zis.

Eu credeam că orice lucru putea fi un indiciu pentru rezolvarea misterului.

— Ce este? Ce este? am întrebat-o, încleștându-mi degetele pe gulerul halatului cu care eram îmbrăcată.

Ceea ce mi-a spus m-a dezamăgit atât de mult, încât mi-am întors privirea la coaja oului pe care îl mâncasem cu o zi în urmă și care rămăsese pe blat. Dar a început să-mi spună că fiica mea avea o legătură cu Dumnezeu și că ar putea sta acum la dreapta Sa. Cât de mult am început să o urăsc atunci. Indiciile ei false și găsirea lui Isus se împleteau și se uneau în timp ce vorbea. Nu mai puteam să tac.

— Oprește-te! Ieși de aici. Am crezut că ai să-mi spui ceva important. Ieși din casa mea și lasă-mă în pace, vacă proastă. Vacă nebună și proastă. Ia-l pe Dumnezeu cu tine și nu te mai întoarce, am țipat la ea.

Câteodată, chiar înainte să adorm, îmi imaginez că mă strecor în craniul lui Carmel, că îi găsesc toate amintirile acolo și că mă uit la filmul vieții sale care se desfășoară prin *ochii* ei. Uite, uite, suntem eu și tatăl ei, pe vremea când eram împreună. Carmel este încă mică, astfel că pentru ea părem niște uriași care cresc spre cer. Mă aplec să o ridic și îi șoptesc cântecele la ureche.

Și mai este și ziua aia la circ.

Am făcut un picnic în fața cortului mare înainte să intrăm. Eu am întins pătura pe iarbă, așa că nu am observat cum Carmel se întoarce și-l vede pe clovn privind-o printre faldurile cortului. E machiat cu alb și are desenată pe față o gură mare și roșie. Pentru că picioaroarele sunt ascunse în cort, o nedumerește înălțimea la care se găsește capul.

Clovnul se uită fugar spre cer ca să verifice vremea, apoi fața lui alb-roșie dispare înăuntru.

Ce altceva? Prima zi de școală, eu despărțindu-mă de Paul și aruncându-i hainele pe geam. Cu siguranță le-a văzut de unde stătea ea în bucătărie – pantalonii și cămășile lui fluturând până jos. Alte lucruri, atât de multe amintiri chiar și într-o viață scurtă: întâlnirea cu marea, o zi vâslind pe râu, Crăciunul, luna plină, zăpada.

Întotdeauna mă opresc la cea de-a opta aniversare și nu pot trece mai departe. Ziua în care a împlinit opt ani, atunci când am intrat în labirint.

2

De ziua mea, când voi împlini opt ani, vreau să merg să văd un labirint.

— Carmel, ce știi tu despre labirinturi? mă întrebă mama.

Dacă mă gândesc mult, pot să-mi imaginez un puzzle împăturit care seamănă cu un creier.

— Am auzit lucruri, îi spun.

Și mama râde și spune OK.

Nu avem mașină, așa că mergem cu autobuzul, doar noi două. Geamurile sunt aburite și nu văd nimic pe drum. Mama și-a pus cerceii ei preferați, care seamănă cu bucăți de sticlă, numai că sar culorile din ei atunci când se mișcă.

Mă gândesc la ziua mea de naștere care a fost joia trecută, iar acum este sâmbătă, și mă gândesc cum prietena mea primește felicitări și cadouri de la bunica ei, dar mama nu vorbește cu părinții ei chiar dacă sunt încă în viață. Nu mă deranjează partea cu felicitările și cadourile, însă aș vrea să știu cum arată.

— Mamă, ai vreo poză cu părinții tăi?